

תלמודו בידו

דף לד עמוד א

- א** למה כתבה התורה "ערבי נחל" בלשון רבים ?
- ב** עד מתי מותר לחרוש שדה אילן בשנה הששית ?
- ג** אלו הם סימני הערבה הכשרה, וסימני הצפצפה הפסולה ?
- ד** נמצאה מחט תחובה בדופן בית הכוסות או בהמסס, האם הבהמה טריפה ?
- ה** המביא גט מבבל, האם צריך לומר "בפני נכתב ובפני נחתם" ומדוע ?

- א** חכמים: אף שעיקר המצוה בערבי נחל, יוצא גם בערבה של שדה בעל או של הרים. אבא שאול: ללמד שצריך שתי ערבות בחג, אחת ללולב, ואחת להקיף בה את המזבח. [לחכמים, חובת הקפת המזבח בערבה נלמדת מהלכה למשה מסיני].
- ב** אילנות זקנים: מן התורה עד שלשים יום קודם השמיטה. מדרבנן, עד עצרת. נטיעות צעירות: הלכה למשה מסיני שאם עשר נטיעות מפוזרות בשטח של בית סאה [חמשים על חמשים אמה], והרווחים ביניהן שוים. חורש את כל השדה עד ראש השנה של שביעית, כדי שלא יתייבשו. [פחות מעשר נטיעות, או שהרווחים ביניהן אינם שוים, חורש כל נטיעה לפי חשבון].
- ג** ערבה: הקנה שלה אדום, העלה שלה צר וארוך, וחוד העלים חלק ללא פגימות. צפצפה: הקנה שלה לבן, העלה שלה עגול, וחוד העלים עם פגימות. חילפא גילא היא מין ערבה כשרה, אף שיש פגימות בעליה, ויש לה שם לווי.
- ד** בית הכוסות: ניקבה המחט נקב מפולש, טריפה. נקב שאינו מפולש, כשרה. כיון שדפנו מסכיב עבה, והעובי סותם ומגן. המסס [דפנו דק]: טריפה, אפילו אם הנקב אינו מפולש.
- ה** אינו צריך לומר "בפני נכתב ובפני נחתם", לפי שבקיאם בדין כתיבת הגט לשמה. ובני תורה באים לשם מכל המקומות, ויוכלו לקיים הגט [שאינו מזוייף].